

[Peter Nielsen.]

gang til tredje behandling og ændringsforslagene nr. 3 og 4, men anbefaler at stemme imod de øvrige ændringsforslag.

Foged: Ja, venstre havde håbet, at regeringen ville forhandle om det foreliggende lovforslag, og vi har derfor også i udvalget forsøgt at få tilslutning til en mere langsigtet og mere holdbar ordning vedrørende såvel beskattningen som andre forhold inden for boligområdet. Vi har under disse forhandlinger givet udtryk for, at såvel ejere som lejere, så vidt det var muligt, burde have samme boligpolitiske status. Når jeg siger: så vidt det var muligt, er det bl. a. under henvisning til, at embedsmændene i den allerede foreliggende betænkning netop gør opmærksom på, at en direkte sammenlignelighed ikke er til stede, bl. a. fordi der er mange restriktioner inden for lejernes område, som da må tilgodeses. Men altså i den udstrækning det er muligt, ønsker vi disse spørgsmål behandlet.

Regeringen ville ikke forhandle om disse ting. Det eneste positive forslag fra regeringens side var et tilsagn om nedsættelse af et udvalg til behandling af problemerne. Venstre kan tiltræde, at et sådant udvalg nedsættes, men vi finder i øvrigt, at det tidligere nedsatte udvalg, der afgav betænkning så sent som i 1961, allerede har belyst mange problemer, selv om materialet skønnes at være en lille smule for afgrænset. Der blev kun foretaget undersøgelse hos ca. 500 ejere, helt nøjagtigt står der i betænkningen 457 enfamiliehuse og 136 tofamiliehuse, og det må man naturligvis sige er et for begrænset område over for en halv million huse.

Når vi tiltræder regeringens forslag om udvalg, er det bl. a. for at få de skattemæssige problemer omkring bygningskatterne løst samtidig. Under første behandling af lovforslaget gjorde jeg opmærksom på de store uligheder, der var, at fuldkommen ensartede huse, men opført med forholdsvis lille interval, somme tider kun måneder, næsten uger, kom ind under beskattingsforhold, der var vidt forskellige. Jeg fremdrog et eksempel på tre hinanden nært liggende lige store huse, som havde en beskatning på henholdsvis, jeg tror, det var 150 kr. på det ene hus, 500 kr. på det andet hus og 800

kr. på det tredje. Det kan jo ikke være rimeligt, at tre borgere, boende under samme vilkår, beskatningsmæssigt bliver så uensartet behandlet.

Derfor håber vi, at ministeren virkelig mener noget med det, der står i den lille korte bemærkning vedrørende nedsættelsen af udvalget. Der står, at udvalget skal udarbejde et forslag til ændringer i skatte- og boliglovgivningen med sigte på at ophæve eller modvirke de uligheder i boligudgifterne, der eventuelt måtte eksistere som følge af lovgivningsbestemmelser. Vi forstår det sådan, at under netop dette kommissorium må disse alt for lange afviklingsperioder — det er 28 år for bygningskatternes vedkommende — komme i søgelyset, og vi håber stærkt på, at vi nemt kan få dem nedsat til et langt, langt kortere åremål. Vi så egentlig helst, at de blev afviklet ret omgående, højst i løbet af 4-8 år; det er urimeligt med så stærk en forskelsbehandling.

Vi finder i øvrigt, at gældende love burde gælde, indtil dette udvalg har afsluttet sit arbejde. Venstre og de konservative førte i forbindelse med dette spørgsmål en forhandling med den højtærede finansminister, men uden held; vi havde håbet, at disse forhandlinger i udvalget, der jo dog var udtryk for positivt politisk arbejde, kunne føre til, at man lod det kortsigtede forslag ligge for ikke at skabe yderligere forvirring med hensyn til de skattemæssige problemer. Den højtærede finansminister vil sikkert forstå, at en regel, der kun kommer til at gælde i ét à to år, vil virke uhensigtsmæssigt inden for skattelovgivningen. Såvel skattemyndighederne som de, der skal benytte reglen, vil få vanskeligheder, og når man på forhånd er klar over, at der skal og vil ske ændringer, er det ret urimeligt, at man gennemfører en ændring for så kort et åremål.

Venstre har derfor stillet sit ændringsforslag ud fra den opfattelse, at det skulle være et langsigtet forslag. Vi tror, at den betænkning, som jeg allerede har omtalt, kan danne grundlag for en sådan langsigtet lovgivning. I betænkningen henvises der til, at man i USA gennem meget lang tid uændret har benyttet disse regler, medens det for alle de andre landes vedkommende siges, at reglerne med få års mellemrum